

PRAŽSKÝ

... prostřednictvím
... v neustálém spojení
... nou. Zde operátorka přijímá
... ky a obratem je přiděluje
... něji postavenému poslovi

kolony přes křižovatku. Nejdříve projelo policejní auto se sanitkou, pak smečka bavoráků a další sanitka s těsně nalepeným rychlým poslem, využívajícím závětrí auta a možnosti hladkého průjezdu centrem. Mladší policista chtěl proti troufanci okamžitě vyrazit, ale starší zkušený harcovník ho zadržel: „Nech ho, ten patří k nim!“

KURÝRA MŮŽE OKRÁST I KURÝR

Kurýři jsou denně (podle množství práce) 5 až 7 hodin v sedle. Ti zkušenější vydělají i 400 korun za směnu,

začátečník sotva polovic. Uchazeč o tuhle práci je stále dost. Stačí inzrát „Hledají se...“ a během jediných dne mají v dispečinku poznamenány desítky nových adres. Většina zájevců však po několikadenní zkušenosti odpadá.

Větší problémy jsou ovšem s kradou se. A moc! Nejméně jeden měsíc. Rekord drží poslíček, jemu ukradli kolo už druhý den. Když rozvážel prozatímně na svém, přišel o konce týdne i o ně. Jindy zas komu stálo za to ukrást ze zámčeného remního vozu i kolo nepojízdné. V chvilku předstává krádež, při níž zlodě sebral kolo přímo před očima dvou černých šerifů. Než strážcům došlo kolik bije, měl mládenec takový náskok, že jim ještě stačil furiantsky zmávat. O tom, že okrást může i jeden kurýr druhého, se přesvědčil jeden motorizovaný posel, mající v autě adepta na zácvik. Když odběhl pro silku, nováček z vozu zmizel – a s ním i taška s 10 000 korun, ze zadního sedadla.

O takhle dát si na úvod časovku do Xaverova?“ vítá mě šéf soukromé kurýřské první směně. Přebírám obálku s adresou, sedám na nové horské kolo, které mi přinesl, a s vysílačkou v batohu na zádech vyrážám z Prahy.

ONÁLNÍM CYKLISTOU JINAK

... robně sněžit. Rychle projíždím, pak přes Karlín a Vysočkovkou dál do Počernic. Za městy domky nevím, kde mapa tady končí. Konečně po hodině jízdy a hledání se dostanu do zdánlivě opuštěných polí. Místo jako vyprávění o thrilleru o pašování zbraňů hlásím ústředně síly a v ostrém protivětru chumelenící probíjím zpátkem naplněno, přestože špinavá se odletuje od kol na prahy. Do konce pětihodinové směny mám ještě několik zásilek končit expresem (za příkamžitě vyřídít) v Modřanech mám 68 kilometrů, vyčerpání 150 korun. A před se sestou domů. Jsem promočen a k smrti unavený. Ale tenhle Vždyť vlastně ani nepracuji jezdím po Praze!

KURÝŘI O PRÁCI

... ní zásilek prostřednictvím kolech je na západ od nás let; od roku 1991 se s ním kat i v Praze. V Messengeru ní pražské soukromé kurýři, dnes na své rozpačité začínají s úsměvem. Zatímco Prahou od rána do večera messengerů, vyřizujících set zásilek denně, tenkrát popojížděli – ale převážně vysedávali – dva až tři den motorkář a „prali se“ e zásilky.

... u dokázal blížící se kurýř rozhodnout i kamenné tváře hrabů na pěší zóně. Dnes nezvyklý pohled zato ney jistého policistu, co s koval hladký průjezd vládní

● **Předseda vlády mě nezabil**

● **Ukradli mu dvě kola za týden**

Cyklisté tvoří jádro expresní doručovací služby. Především ve vnitřním městě nemá kolo co do rychlosti konkurenci

KURÝR

aneb

Jen si tak jezdit po Praze

TYČINKA MARS ZA 80 KORUN

V centru musí být zásilka doručena do hodiny, do dvou hodin pak kamkoli na území města; na kole za 30 až 100 korun, při použití motorky či auta o něco dráž. V případě nedodržení časového limitu má zákazník nárok na dopravu zdarma. Klientela je velmi rozmanitá – od nejrůznějších podnikatelských firem přes redakce a velvyslanectví až třeba po parlament či Hrad. Zdaleka nejvíce využívají expresních služeb reklamní agentury. Jejich

Pro delší trasy na periferii či objemnější k dispozici motorky a auta

Občas vysíláčky selžou nebo je beznadějně přetížená frekvence. Pak přijde ke slovu starý dobrý telefon

neustále spěchající zaměstnanci vymyšlejí kurýrům nejroztodivnější úkoly. Jednou jim celé odpoledne po samoobsluhách sháníte osm přesně udaných pokrmových tuků (nepoškodit krabičky, bude se fotit!), jindy objíždíte dvacet drogerií, než seženete tři různá

balení dámských vložek od téhož výrobce (obzvláště pro chlapa dost delikátní úkol).

V další agentuře si zase občas objednávali tyčinku Mars. Přišla tak na 80 korun! A ještě draž vyšla čerstvá pizza, a to i samotnému kurýrovi. S horkým koláčem v batohu, v hlubokém předklonu, aby nevysypal úplně všechny šampióny a hrášek, byla jízda přečpaným centrem malým hororem. Ještě druhý den tahal zásilky z ruksa-

kaše z předešlého dne. Podal se mi spadnout před domem. V huse, kterou si svezím po magli. V odstavném pruhu bezpečněji – až do chvíle, kdy se va těsně mji snad stá emvě. Vzápětí se otláhne zprava mezi Mám co dělat, abych ve vině a leknutí, spadl. Být méně zku-

ku s nádechem typické vůně italské kuchyně.

100 000 V BATOHU

Téměř „tuctovkou“ je dnes převážení a obstarávání kytic. A nezůstává jen u toho. To pak vrazí člověku do ruky třeba obálku s gratulací a pětistovkou a ten pak cestou k adresátovi shání vedle tří zaručeně nejkrásnějších růží i balíček tchiba a kartón mariborek. Chybí už jen při předání odříkat: „Já malé poupě...“

K pravidelným zákazníkům Messengeru patří po nějakou dobu i zamílovaný mladý muž. Nejméně dvakrát týdně kurýři na jeho přání kupovali kytici růží a dopravovali ji na tutéž adresu. Vždy otvírala příjemná mladá paní, s rozpačitým úsměvem přebírala růže a podpisem stvrzovala převzetí. Jednou ani po dlouhém vyzvánění nic. Až přece jen za dveřmi zapleskala čísi bosá chodidla, zaharašil zámek a objevil se pán v županu – jenom v županu. Ten den se na onu adresu vezly růže naposled.

Zpočátku vozili kurýři sem tam i peníze. Stalo se, že v jisté firmě jednomo vrazili tušty svazek bankovek do ruky a vyprovodil ho se slovy: „Tady máte sto tisíc a odvezte je do Vršovic.“ Žádné přepočítávání, žádné podpisy. A v batohu peněz, že stálo za to vrazit. Nešťastník pak prožil půlhodinku strachu, než se „horké“ zásilky zbavil.

DEN NA ZABITÍ

Vyrážím na další směnu. Sněhová

měl bych šanci. Když rotu, která uvízla v z tším se, jak jim to v hledu na zadní seda však ztrácím kuráž. S zabořený předseda neckanců mě Jeho premiéra tituloval do vezl den předtím – ne

Náledí vydržel ce v tom jezdit nedá. A horší počasí, tím v z vytopených kancel chce. Pomalu přesta bych měl. Objíždím vatce, balancuji přes dovatých kostkách, strážce pořádku, kte „Choďte se zabít, čto meny.

Na hladkých ulicích podaří přežít ještě konečně, s otlučen s poslední zásilkou zpožděním a netrpě „pěruje“ jako malého nejraději bych ji...

Naprosto zdecimová. Na bílých pruz chodce mi ustřeluje ještě jednou porouči před jakýmsi stařka a nevěřicně kroutí dneska to není na ka